

מ"ת 53717/03/17 - אבנר הררי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 53717-03-17 מדינת ישראל נ' בן דוד (עציר) ואח'
לפני כבוד השופטת מעין בן-ארי
המבקש
אבנר הררי ע"י ב"כ עו"ד אלון דוידוב ועו"ד עמית שלף

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חגי בנימין

החלטה

כללי והשתלשלות העניינים

לפני בקשה לעיין מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו של המבקש, נוכח חלוף זמן ניכר וכן שינוי נסיבות הנעוץ במצב החירום בשל מגפת הקורונה.

להלן יפורטו עיקרי העובדות וההליכים הצריכים לעניין.

נגד המבקש ונאשם נוסף הוגש כתב אישום ביום 24.03.2017 האוחז חמישה אישומים, כאשר אישומים שלישי ורביעי מיוחסים למבקש ולנאשם הנוסף, בצוותא (תפ"ח 53698-03-17). מעובדות החלק הכללי עלה כי עובר ליום 8/12/2016, קשרו המבקש והנאשם הנוסף קשר לפעול עם אחרים לייצר מטעני חבלה ולהפעילם כנגד קרבנות שונים. האישום השלישי עניינו בהנחת מטען חבלה על ידי הנאשם הנוסף ברכבה של המתלוננת, והפעלתו, כאשר הרקע היה סירובה להשמיע את שיריו של המבקש בתכנית רדיו יומית בהנחייתה. על דעת המבקש, הופנו איומים כלפי המתלוננת ומשפחתה. עניינו של האישום הרביעי הוא בקשר שנקשר בין המבקש, הנאשם הנוסף ואחרים לפיו יפעלו לגרום למותו של המתלונן, שחקן כדורגל, על רקע שאינו ידוע. לצורך כך, הניח הנאשם הנוסף מטען חבלה לרכב המתלונן. המטען לא התפוצץ לאחר שהנאשם הנוסף נעצר.

ביום 12.03.2018, לאחר שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה, קמה עילת מעצר סטטוטורית, ובהעדר חלופה מוצעת, נעצר המבקש עד תום ההליכים כנגדו.

ערר אשר הוגש על החלטת המעצר נדחה. במסגרת ההחלטה נקבע כי מכלול הראיות שנאספו כנגד המבקש במסגרת האישומים השלישי והרביעי, יש בו כדי להוכיח את אשמתו של המבקש, ובהתקיים עילת מעצר סטטוטורית, והעדד חלופה, היה מקום להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים כנגדו (בש"פ 3485/18 החלטה מיום 13.6.2018).

מעצרו של המבקש הוארך מעת לעת לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן- **חוק המעצרים**).

ראוי להפנות להחלטות שהתקבלו במסגרת שתי הבקשות האחרונות להארכת מעצרו של המבקש.

במסגרת בקשת הארכה תשיעית נקבע כדלקמן:

"לא אחד כי התמשכות ההליך מטרידה, אך מסוכנותו של המשיב היא כזו, שנקודת האיזון עדיין לא נוטה לכיוון שחרורו. לחומרת המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום יש לצרף את התסקירים השליליים בעניינו ואת הרשעתו לאחרונה בעבירות של הטרדת עד ושיבוש הליכי משפט, אותן ביצע בעודו שוהה במעצר. ועל כל אלה מתנוסס עברו הפלילי המכביד ביותר של המשיב. הרישום הפלילי של המשיב עלול לגרום סחרחורת לקורא-עשרים ושש הרשעות קודמות אשר בגינם הושטו עליו תשעה עשר מאסרים בפועל, לתקופה מצטברת שעל פי חישובי מגיעה לכארבעים שנה. קרי, המשיב בילה את מרבית חייו מאחורי סורג ובריח" (בש"פ 6600/19 החלטה מיום 27.10.2019).

(להלן- **הארכת המעצר התשיעית**).

במסגרת בקשת הארכה עשירית נקבע כדלקמן:

"ביני לביני חלה התקדמות של ממש במשפט. הסתיימה פרשת התביעה ופרשת ההגנה של הנאשם 1, ודומה כי ניתן יהיה לסיים במהלך חודש מרץ את פרשת ההגנה של המשיב.

בנסיבות אלה, כאשר דומה כי המשפט הארוך הגיע כמעט לישורת האחרונה, אני נעתר לבקשה מהנימוקים שפורטו בהחלטות הקודמות והנוגעים לחומרת העבירות, המסוכנות של המשיב ועברו המכביד עד מאוד, ומאריך את מעצרו החל מיום 22.1.2020 ב-90 ימים או עד פסק דין.. (בש"פ 277/20 החלטה מיום 26.2.2020).

(להלן- **הארכת המעצר העשירית**).

למען שלמות התמונה יצוין כי ביום 14.08.2018 במסגרת ת"פ 61691-02-18 (במ"ש שלום תל-אביב) הורשע המבקש על בסיס הודאתו בעבירות של שיבוש מהלכי משפט והטרדת עד שביצע בחודש ינואר 2018. בתמצית יצוין כי מדובר בעבירות שהופנו כלפי גרושתו של נאשם 3 בתיק, אשר עתידה הייתה להעיד בהליך פלילי אחר שהתנהל נגד נאשם 3, כאשר המבקש ונאשם 3 אשר חלקו תא מעצר בתקופה הרלוונטית, ניסו למנוע ממנה מלהעיד במשפט. על המבקש נגזרו בין היתר 8 חודשי מאסר בפועל מיום 18.2.2018.

טענות הצדדים

באי-כוח המבקש טענו כי המבקש עצור מזה 38 חודשים, וכי לא נראה כי שמיעת התיק, המצוי בשלב פרשת ההגנה, תסתיים עד לפגרת בתי המשפט. נטען כי נקודת האיזון נעה לעבר שחרורו של המבקש תוך שהפנו להחלטות שניתנו במסגרת הארכות מעצר תשיעית ועשירית בכל הנוגע להתמשכות ההליכים. כן נטען כי עילות המעצר התעמעמו. בנוסף, המבקש בן 65, וקיים חשש לבריאותו בעקבות מגפת הקורונה. מכל האמור, התבקש להורות על שחרורו של המבקש לתנאי מעצר בית כאשר ניתן להורות על איזוק אלקטרוני.

באי-כוח המשיבה התנגד לבקשה, הטעים כי מקומה של הטענה בדבר חלוף הזמן להתברר במסגרת בקשות להארכת מעצר בבית משפט העליון אשר ראה להורות על הארכת מעצרו של המבקש רק ביום 26.02.2020 נוכח מסוכנות הנשקפת מפניו, הנלמדת מאופי המעשים המיוחסים לו והרשעותיו הקודמות. הוזכר כי במהלך תקופת מעצרו, שהה המבקש במאסר בעקבות הרשעתו בעבירות של הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט. אשר למגפת הקורונה והשפעתה על מעצרו של המבקש, הודגש כי אין בנתון זה כדי להצדיק שחרור ממעצר באשר אינו מהווה שיקול מכריע.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בהחלטות הצריכות לעניין, סבורתי כי אין מקום לקבל את הבקשה ולהורות על שחרור המבקש ממעצר או לקבוע את המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

הבקשה שלפני נסמכת על שני אדנים-חלוף הזמן במסגרתו שווה המבקש במעצר והתמשכות ההליכים; מצב החירום במדינה המהווה סיכון לעצורים ויש בו גם כדי להשליך על התמשכות ההליכים.

יודגש, כי הבקשה אינה נסמכת על טענות בדבר המסד הראייתי (כפי שהובהר במהלך הדיון) ולפיכך אין מקום להפנות לכל אותן החלטות שניתנו בהקשר זה במסגרת בקשות לעיין מחדש על יסוד כרסום ראייתי בעיקר בכל הנוגע לאישום השלישי. די אם אפנה להחלטה מיום 5.09.2019 במסגרתה נקבע כי "די בראיות המאמתות את האישום הרביעי, שהינו חמור ביותר, כדי להצדיק את מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים" (בש"פ

5363/19).

אשר לחלופת הזמן-

אמנם חלף זמן משמעותי בו שוהה המבקש במעצר, אלא שחלופת הזמן אינו חזות הכל, ויש לבחון את מכלול הנסיבות הצריכות לעניין. סעיף 52(א) לחוק המעצרים קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר ייעשה אם נתגלו עובדות חדשות, השתנו הנסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה, כאשר בחינת חלופת הזמן נעשית על רקע נסיבות העניין. באופן זה יש להביא בחשבון בין היתר את חומרת העבירות, מידת המסוכנות ונסיבותיו האישיות של המבקש (ראו בש"פ **בוחלו נ' מ"י** (12.2.2020)).

צבר החלטות הערכאות והמותבים השונים לעניין המסוכנות הנשקפת מפניו של המבקש, בעיני עומדות, ואין די בחלופת זמן, אפילו משמעותי, כדי לבטל בהינף יד.

מסוכנותו של המבקש הודגשה פעם אחר פעם בהחלטות בית משפט העליון, ודי אם אפנה להחלטות במסגרת הארכת המעצר התשיעית והעשירית שהובאו לעיל במסגרתן הובאו בחשבון טיב המעשים בהם נאשם המבקש, התסקירים שהתקבלו ותכנם השלילי ועברו הפלילי המכביד ביותר. בנוסף, נקבע כי קמה עילת שיבוש הליכים המתעצמת נוכח הרשעתו של המבקש בעבירות של שיבוש הליכי משפט והטרדת עד. הגם שנקודת האיזון עליה עמד בית משפט העליון במסגרת החלטת הארכת המעצר העשירית נעה קמעא בשל דחיית המועדים, הרי שתזוזה זו אינה מצדיקה, בנסיבות אלה, שחרור המבקש ממעצר.

מכל האמור, לא ניטל עקצן של עילות המעצר.

בהקשר זה, לא מצאתי כי שורת ההחלטות שהוגשו על ידי ב"כ המבקש רלוונטיות לענייננו. כך לדוג', במסגרת בש"פ 4513/16 **דומראני ואח' נ' מ"י** (22.06.2016) נקבע כי המסוכנות אינה מובהקת ושוללת בחינת חלופה.

על האמור יש להדגיש כי, מדובר **בישורת האחרונה** במשפט- סיום פרשת הגנה, כאשר בימים האחרונים מתווספים עניינים שניתן לקיימם בתקופת החירום. כך או כך, התיק קבוע למועד קרוב 17.05.2020 לתזכורת לצורך קביעת מועדים לסיום פרשת ההגנה.

אשר למצב החירום-

נקבע לא אחת כי הגם שאין להקל ראש במשבר הבריאותי שפקד את העולם, אשר השפעותיו אינן פוסחות גם על בתי המשפט ובתי הסוהר, הרי שאין לראות בו שיקול בלעדי במסגרת החלטה על מעצרו של אדם (ראו בש"פ 2292/20 **פלוני נ' מ"י** (29.03.2020); בש"פ 2428/20 **אמסלם נ' מ"י** (7.04.2020); בש"פ 2128/20 **מ"י נ' אברג'יל ואח'** (10.04.2020)).

עוד נקבע במסגרת בש"פ 2495/20 מ"י נ' קוסטיקה ואח' (26.4.2020) כי גם במקרה בו ניתן לטעון שקיימת התמשכות הליך לאור המצב, הרי אין בכוחה כדי לגבור על מסוכנות אינהרנטית. במקרה דשם, הגם שנקבע כי קצב התנהלות ההליכים אשר נקטעה בשל התפרצות המגפה, אינה משביעת רצון, הרי שהמסוכנות הגבוהה יש בה כדי להכריע את הכף. עוד נלקח בחשבון כי התיק קבוע לתזכורת במסגרתה ייקבעו מועדים להמשך קידום ההליך.

קביעות אלה יפות לחלוטין לענייננו.

מכל האמור- הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק החלטה לצדדים (בהתאם לבקשתם) ולשב"ס.

ניתנה היום, ו' אייר תש"פ, 30 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.